

C-92/24. sz. ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2024. január 24.

A kérdést előterjesztő bíróság:Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Olaszország)**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2023. október 6.

Felperes:

Banca Mediolanum SpA

Alperes:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia

[omissis] 1467/2023. sz. végzés
[omissis] A benyújtás napja: 2023. október 6.
[omissis]

A Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA Sezione 22
(Lombardia tartomány adóügyi fellebbviteli bírósága, 22. sz. tanács, Olaszország),
[omissis]

[Az ítélkező tanács összetétele]

2023. szeptember 27-én meghozta a következő

VÉGZÉST

- a Banca Mediolanum S.p.a. [omissis]

általaz Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardiával (adóhatóság, lombardiai
tartományi igazgatóság, Olaszország) [omissis]

szemben

- a Commissione Tributaria Provinciale MILANO sez. 12 (Milánó megyei adóügyi bíróság, 12. sz. tanács, Olaszország) [omissis] által meghozott [omissis] ítélet

[omissis]

ellen

– előterjesztett [omissis] fellebbezés tárgyában

Adókötelezettséget keletkeztető aktusok:

- A TERMELŐTEVÉKENYSÉGEK REGIONÁLIS ADÓJA (IRAP) 2014. ÉVI VISSZATÉRÍTÉSÉNEK MEGTAGADÁSA

nyilvános tárgyaláson folytatott vitát követően

TÉNYBELI ÉS JOGI HÁTTER

A Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (Lombardia tartomány adóügyi fellebbviteli bírósága),

- a Banca Mediolanum által a Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Milánói megyei adóügyi bíróság) [omissis] 12A. sz. tanácsának ítélete ellen benyújtott kereset tárgyában;

- [omissis];

- mivel úgy ítélte meg, hogy a d.lgs. 446/1997 (446/1997. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet) 6. cikkének az uniós joggal, jelesen a 2011/96/EU irányelvvel való összeegyeztethetőségére vonatkozó kérdés [megválaszolása] szükségesnek tűnik az adóalany által előterjesztett és hivatalból elutasított, visszatérítés iránti kérelem elbírálásához;

- az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

A 446/1997. SZ., FELHATALMAZÁSON ALAPULÓ TÖRVÉNYEREJŰ RENDELET

6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK AZ [UNIÓS] JOGGAL VALÓ ÖSSZEEGYEZTETHETŐSÉGÉRE

VONATKOZÓ, ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALRA ELŐTERJESZTETT KÉRDÉS

1. AZ EGYIK TAGÁLLAMBAN ILLETŐSÉGGEL RENDELKEZŐ LEÁNYVÁLLALAT ÁLTAL EGY MÁSIK TAGÁLLAMBAN ILLETŐSÉGGEL RENDELKEZŐ ANYAVÁLLALATNAK FIZETETT OSZTALÉK ADÓZTATÁSÁRA VONATKOZÓ [UNIÓS] SZABÁLYOZÁS

A különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 2011. november 30-i 2011/96/EU tanácsi irányelv (az 1990. július 23-i 90/435/EGK irányelv átdolgozása) (anya- és leányvállalatokról szóló irányelv) célja azoknak a hátrányoknak és torzulásoknak a kiküszöbölése, amelyekkel az Európai Unió valamely tagállamában illetőséggel rendelkező anyavállalatok szembesülnének abban az esetben, ha az Európai Unió más tagállamában illetőséggel rendelkező leányvállalatoktól kapnának osztalékot. A preambulum szerint ugyanis az irányelv célja, hogy „a leányvállalatok által anyavállalataik számára kifizetett osztalékokat és más nyereségfelosztásokat mentesítse a forrásadók alól, és kiküszöbölje e jövedelmeknek az anyavállalat szintjén történő kettős adóztatását”, mivel „[s]zükség lehet arra, hogy a különböző tagállamok társaságai egymással csoportokat hozzanak létre annak érdekében, hogy az Unión belül a belső piac mintájára megteremtsék a feltételeket, és ilyen módon biztosítsák az ilyen belső piac hatékony működését”, nem kellene, hogy azokat „főként a tagállamok adóügyi rendelkezéseiből származó korlátozások, hátrányok vagy torzulások akadályozzák”, a „különböző tagállamok társaságainak az egymással létrehozott ilyen csoportjai tekintetében [ezért szükséges] olyan adószabályokról [rendelkezni], amelyek a verseny szempontjából semlegesek, hogy lehetővé tegyék a vállalkozások számára a belső piac követelményeihez való alkalmazkodást, termelékenységük növelését és nemzetközi szintű versenyképességük javítását.”

Az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdése e célok elérése érdekében úgy rendelkezik, hogy „ha az anyavállalat – az anyavállalatnak a leányvállalatával fennálló kapcsolatára tekintettel – felosztott nyereséget kap, az anyavállalat tagállama [...], kivéve, ha a leányvállalatot felszámolták” a) „tartózkodik az [...] [adóztatástól]” vagy b) „adóztatja [az ilyen nyereséget], miközben felhatalmazza az anyavállalatot [...], hogy levonja a fizetendő adó összegéből az ilyen nyereségre jutó és a leányvállalat [...] által megfizetett társasági adót”.

Ezenkívül az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkének (3) bekezdése értelmében „minden tagállam fenntartja annak lehetőségét, hogy a részesedéssel kapcsolatos semmilyen fizetési kötelezettséget és a leányvállalat nyereségfelosztásából származó semmilyen veszteséget ne lehessen levonni az anyavállalat adóztatható nyereségéből”, de „ahol ilyen esetben a részesedésre vonatkozó ügyviteli költségeket általánosságként rögzítik, a rögzített összeg nem haladhatja meg a leányvállalat által felosztott nyereség 5%-át.” Így ez utóbbi rendelkezés a tagállamokat – abban az esetben, ha élnek azzal a lehetőséggel, hogy általánosságban határozzák meg a részesedések ügyvitelének le nem vonható költségeit – arra kötelezi, hogy e költségeket ne vonják le, tehát az

anyavállalat által kapott osztalékot 5%–ot meg nem haladó mértékben adóztassák meg.

2. A MÁS TAGÁLLAMOKBAN ILLETŐSÉGGEL RENDELKEZŐ LEÁNYVÁLLALATOK ÁLTAL OLASZORSZÁGBAN ILLETŐSÉGGEL RENDELKEZŐ ANYAVÁLLALATOK RÉSZÉRE FIZETETT OSZTALÉKOT TERHELŐ IRAP KISZABÁSÁNAK OLASZORSZÁGI RENDSZERE

A decreto legislativo 15 dicembre 1997, n. 446 (1997. december 15-i 446. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet; a továbbiakban: d.lgs. n. 446) szabályozza a termelőtevékenységek regionális adóját (IRAP). A d.lgs. n. 446 2. cikke értelmében az IRAP tárgyat az önállóan szervezett, termékek előállítására vagy kereskedelmére, illetve szolgáltatásnyújtásra irányuló tevékenység rendszeres végzése képezi, valamint a társaságok és szervezetek által végzett tevékenység minden esetben az adó tárgyat képezi.

A d.lgs. n. 446 3. cikkének a) és e) pontja értelmében tehát az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv – ezen irányelv 2. cikke a) pontjának i. alpontjában meghatározott társaságok felsorolását tartalmazó – I. melléklete A. részének l) pontjában említett személyek – vagyis „az olasz jog szerint a következőképpen ismert társaságok: »società per azioni«, »società in accomandita per azioni«, »società a responsabilità limitata«, »società cooperative«, »società di mutua assicurazione«, valamint az olyan köz- és magánjogi személyek, amelyek teljes mértékben vagy elsődlegesen kereskedelmi tevékenységeket folytatnak” – is az IRAP alanyai.

A d.lgs. n. 446 4. cikke értelmében az IRAP alapja „a tartomány területén végzett tevékenységből származó termelés nettó értéke”.

A d.lgs. n. 446 6. cikke úgy szól, hogy a bankok és a többi pénzügyi közvetítő esetében az IRAP alapja az eredménykimutatás következő tételeinek algebrai összeadásának eredménye:

- a) az osztalék 50%-ával csökkentett bevétel;
- b) a funkcionális használatra szánt tárgyi eszközök és immateriális javak értékcsökkenésének 90%-a;
- c) egyéb igazgatási kiadások 90%-a;

c-bis) hitelérték nettó kiigazítása és felszabadítása a hitelek romlása miatt, a mérlegben e jogcímen feltüntetett ügyfélhitelekre vonatkozó kiigazítások és felszabadítások erejéig.

Az Olaszországban illetőséggel rendelkező, az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv értelmében anyavállalatnak minősülő bankoknak és más pénzügyi közvetítőknek az IRAP alapjába be kell számítaniuk az Európai Unió más

tagállamaiban illetőséggel rendelkező, leányvállalatnak minősülő társaságok által fizetett osztalék összegének 50%-át, amennyiben ezen osztalék az eredménykimutatásukban szereplő bevétel részét képezi.

A d.lgs. n. 446 16. cikkének 1-bis. és 3. bekezdése értelmében a bankokra és más pénzügyi közvetítőkre az IRAP 4,65%-os mértékkel alkalmazandó, és a tartományok e mértéket legfeljebb 0,92 százalékpontig módosíthatják.

Az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv értelmében anyavállalatnak minősülő és az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező leányvállalatok által fizetett osztalék 50%-át az IRAP alapjába beszámító bankok és más pénzügyi közvetítők nem jogosultak arra, hogy levonják a fizetendő IRAP-ból a fent említett osztalékokra vonatkozó és e leányvállalatok által az illetőségük szerinti tagállamban megfizetett társasági adórészt.

Az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv alkalmazásában anyavállalatnak minősülő, Olaszországban adóilletőséggel rendelkező bankok és más pénzügyi intézmények az anya- és leányvállalatokról szóló irányelvben előírt feltételeknek megfelelő, más tagállamokban illetőséggel rendelkező leányvállalatoktól kapott osztalék után az IRAP-ot azok összege 50%-ának megfelelő mértékben állapítják meg.

3. AZ ALAPELJÁRÁS

A BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (a továbbiakban: BANCA MEDIOLANUM) a 2014. adóévben az alábbi olyan társaságokban rendelkezett részesedéssel, amelyek az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv A. mellékletében meghatározott formák egyikét öltötték fel, Írországból, Luxemburgból és Spanyolországból rendelkeztek adóilletőséggel, és valamely harmadik állammal kötött adóegyezmény értelmében nem kellett őket az Unión kívüli illetőségűnek tekinteni, és nem mentesültek az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv B. mellékletében felsorolt adók valamelyike alól:

- a) 51%-os részesedés az írországi adóilletőségű Mediolanum International Funds Ltd társaság tőkéjében;
- b) 51%-os részesedés az írországi adóilletőségű Mediolanum Asset Management Ltd társaság tőkéjében;
- c) 99,996%-os részesedés a luxemburgi adóilletőségű Gamax Management AG társaság tőkéjében;
- d) 100%-os részesedés a spanyolországi adóilletőségű Banco Mediolanum S.A. társaság tőkéjében.

A BANCA MEDIOLANUM e leányvállalatoktól összesen 231 912 007,51 euró összegű osztalékot kapott, pontosabban:

- a) 164 820 000,00 EUR összeget a Mediolanum International Funds Ltd-től;
- b) 10 710 000,00 EUR összeget a Mediolanum Asset Management Ltd-től;
- c) 6 382 007,51 EUR összeget a Gamax Management AG-től;
- d) 50 000 000,00 EUR összeget a Banco Mediolanum S.A.-tól.

Az Írországban, Luxemburgban és Spanyolországban adóilletőséggel rendelkező és ott a társasági adó hatálya alá tartozó leányvállalatok nem vontak le forrásadókat a BANCA MEDIOLANUM-nak kifizetett osztalék után, mivel teljesült valamennyi olyan feltétel, amelyet az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 2. cikke előír, amely – az olyan „anyavállalat” tekintetében, amely az említett irányelv 3. cikke értelmében „eleget tesz a 2. cikkben felsorolt feltételeknek, és egy másik tagállam ugyanezen feltételeknek eleget tevő társasága alaptőkéjéből legalább 10%-kal részesedik” – az olyan „leányvállalat” által kifizetett osztalék forrásadó alóli mentességéről rendelkezik, amely „i. az I. melléklet A. részében felsorolt formák egyikét veszi fel; ii. amelyet az [adott] tagállam adójoga szerint adózási szempontból illetőséggel rendelkezőnek kell tekinteni az [e] tagállamban, és a harmadik állammal kötött kettős adózási elkerülő egyezmény feltételei alapján adózási szempontból nem kell Unión kívüli illetőségűnek tekinteni; iii. továbbá az I. melléklet B. részében felsorolt adók valamelyikének alanya, választási lehetőség vagy mentesség nélkül, vagy bármely olyan adónak alanya, amely az ilyen adók valamelyikét helyettesítheti”.

A BANCA MEDIOLANUM az e társaságoktól a 2014. adóévben kapott osztalékokat az eredménykimutatásban a bevétel részét képező „osztalék és hasonló bevételek” tétele keretében számolta el.

A BANCA MEDIOLANUM tehát az említett osztalékokat a TUIR (a jövedelemadóról szóló törvény egységes szerkezetbe foglalt változata) 89. cikkének megfelelően a társaságok 2014. adóévre vonatkozó jövedelemadó-alapjába az osztalék összegének 5%-át meg nem haladó mértékben számította be.

A BANCA MEDIOLANUM a d.lgs. n. 446 6. cikke értelmében pénzügyi közvetítőnek minősül. E társaság ezért a szóban forgó osztalékokat a 2014. adóévre vonatkozóan benyújtott IRAP-bevallásban a d.lgs. n. 446 6. cikke alapján az IRAP-alapba is az osztalék összege 50%-ának megfelelő mértékben, tehát 115 956 003,76 EUR összegben számította be.

A BANCA MEDIOLANUM végül ugyanebben a bevallásban az IRAP-ot az így meghatározott adóalap vonatkozásában 5,57%-os mértékben, 10 392 278,00 EUR összegben állapította meg, és mivel az előző bevallásban 5 712 250,00 EUR IRAP-többletet halmozott fel, és a 2004. adóévben összesen 9 451 969,00 EUR előleget fizetett, 4 771 941,00 EUR IRAP-többletre tett szert.

2019. június 4-én a BANCA Mediolanum kérelmet nyújtott be az adóhatóság lombardiai tartományi igazgatóságához (a továbbiakban: Hivatal), amelyben az IRAP Mediolanum International Funds Ltd-től, a Mediolanum Asset Management Ltd-től, a Gamax Management AG-től és a Banco Mediolanum S.A.-tól kapott osztalék 50%-a után történő megállapítása okán megfizetett ezen IRAP-többség visszatérítését kérte, mivel úgy vélte, hogy a d.lgs. n. 446 6. cikkének (1) bekezdése – abban a részében, amelyben a szóban forgó osztalék összegének 50%-ára veti ki az IRAP-ot – ellentétes az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkével, amely kizárja, hogy a leányvállalatok által az anyavállalatok részére fizetett osztalék összege 5%-ot meghaladó mértékben legyen adóztatható.

A Hivatal 2020. október 16-án elutasító határozatot közölt a BANCA MEDIOLANUM-mal, amelyben elutasította e bank visszatérítés iránti kérelmet.

A Hivatal e határozat indokolásában többek között arra hivatkozott, hogy a d.lgs. n. 446 6. cikke nem ellentétes az irányelv 4. cikkével abban a részében, amelyben az az Olaszországban adóilletőséggel rendelkező, az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv alkalmazásában anyavállalatnak minősülő pénzügyi közvetítők számára előírja, hogy az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező, az említett irányelv alkalmazásában leányvállalatnak minősülő társaságok által fizetett osztalék 50%-a után is megállapítsák az IRAP-ot, mivel e rendelkezés kizárólag a jövedelemadókra alkalmazható, az IRAP-ra nem.

A BANCA MEDIOLANUM 2020. december 15-én benyújtott keresetével a Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milánó megyei adóügyi bíróság) előtt megtámadta a fent említett elutasító határozatot, annak jogszerűségét és megalapozottságát vitatva, és azt kérte e bíróságtól, hogy kötelezze a Hivatalt a kért visszatérítésre.

A Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milánó megyei adóügyi bíróság) a [omissis] ítélettel elutasította ezt a keresetet, megállapítva, hogy az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkében foglalt tilalom nem alkalmazandó az IRAP-ra.

A BANCA MEDIOLANUM 2023. január 31-én benyújtott fellebbezésével megtámadta a Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milánó megyei adóügyi bíróság) fent említett ítéletét a kérdést előterjesztő bíróság előtt, és annak megváltoztatását, következésképpen a Hivatalnak az IRAP-többség eredeti kérelemben kért visszatérítésére történő kötelezését kérte.

4. AZ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALRA ELŐTERJESZTETT KÉRDÉS

Az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv alapján anyavállalatnak minősülő pénzügyi közvetítők által az ezen irányelv értelmében leányvállalatnak minősülő, az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező társaságoktól kapott osztalék 50%-ának a d.lgs. n. 446 6. cikkének 1. bekezdése révén az IRAP

szempontjából történő megadóztathatóságára vonatkozó kérdés nemzeti jog alapján történő elbírálása mindezek alapján az IRAP-nak a szóban forgó osztalék 50%-ára történő kivetése az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkével való összeegyeztethetőségére vonatkozóan előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett kérdés elbírálásától függ. A felvázolt [uniós] jogi háttér alapján ugyanis úgy tekinthető, hogy Olaszországban az IRAP-ra is vonatkozhat az a tilalom, amely szerint egy tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalat esetében nem tekinthető adókötelesnek egy másik tagállamban illetőséggel rendelkező leányvállalattól kapott osztalék összegének 5%-ot meghaladó mértéke.

Ilyen esetben azonban a d.lgs. n. 446 6. cikkének 1. bekezdése nem lenne összeegyeztethető az így meghatározott tilalommal, amennyiben az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv alkalmazásában anyavállalatnak minősülő bankok és más pénzügyi közvetítők számára anélkül írja elő, hogy az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező, az említett irányelv értelmében leányvállalatnak minősülő társaságoktól kapott osztalék 50%-a után IRAP-ot állapítsanak meg, hogy Olaszország biztosítaná ezen anyavállalatoknak azt a jogot, hogy a fizetendő IRAP-ból levonják az ilyen osztalékra vonatkozó és a leányvállalatok által megfizetett társasági adót.

E tekintetben fontos megjegyezni, hogy az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) a 2017. május 17-i AFEP kontra Ministre des Finances et des Comptes publics ítéletével (C-365/16. sz. ügy) és a 2017. május 17-i X kontra Ministerraad ítéletével (C-68/15. sz. ügy) egyértelművé tette, hogy az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikke megtiltja az uniós tagállamok számára, hogy az anyavállalatok vonatkozásában a leányvállalataik által részükre kifizetett osztalékot azok összegének 5%-át meghaladó mértékben bármilyen formában, tehát nem kizárólag a társaságok jövedelemadója révén megadóztassák.

Konkrétabban a francia államtanács a C-365/16. sz. ügyben azt a kérdést terjesztette az EUB elé, hogy összeegyeztethető-e az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésével a francia általános adókodeks 235 ter ZCA. cikke abban a részében, amelyben az anyavállalatokat nem kizárólag arra kötelezte, hogy a részesedésre vonatkozó ügyviteli költségek átalányösszegben történő levonhatatlanságának jogcímén az általuk beszedett osztalék 5%-a után állapítsák meg a társasági adót, hanem arra is, hogy a tagjaik részére történő újrafelosztásakor 3%-os kiegészítő adót állapítsanak meg ezen osztalék után. Az EUB, – miután rámutatott arra, hogy „mivel a (3) preambulumbekzdésének megfelelően az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv azon célt követi, hogy kiküszöbölje a leányvállalat anyavállalata számára felosztott nyereségnek az anyavállalat szintjén történő kettős adóztatását, e nyereségnek – annak újrafelosztása során – az anyavállalat tagállama által e társaság szintjén történő olyan mértékű megadóztatása, amely az említett nyereségnek az ezen irányelv 4. cikkének (3) bekezdésében előírt 5%-os korlátot meghaladja, az említett társaság szintjén kettős adóztatást vonna maga után, ami ellentétes az említett irányelvvel” – az e kérdésre adott válaszban úgy ítélte meg, hogy a francia adójogi

szabályozás összeegyeztethetetlen az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkével. Ez utóbbi rendelkezéssel ugyanis „[...] ellentétes a valamely anyavállalat szerinti tagállam által előírt olyan adóintézkedés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely előírja, hogy az anyavállalat által történő nyereségfelosztás adóköteles, és annak alapját a felosztott nyereség összege képezi, ideértve az e társaság külföldi illetőségű leányvállalataitól eredő nyereséget is”, mivel „az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikke (1) bekezdése a) pontja alkalmazásának nem feltétele valamely külön adó”, amennyiben úgy rendelkezik, hogy „az anyavállalat tagállama tartózkodik a külföldi illetőségű leányvállalata által felosztott nyereség adóztatásától”, és „így annak elkerülésére irányul, hogy a tagállamok olyan adóintézkedéseket fogadjanak el, amelyek az anyavállalatok szintjén az ilyen nyereségek kettős adóztatásához vezetnek”, ezért „ezen összefüggésben [...] nem bír jelentőséggel, hogy a nemzeti adóintézkedés társasági adónak minősül-e.” A belga alkotmánybíróság pedig a C-68/15. sz. ügyben azt a kérdést terjesztette az EUB elé, hogy az összeegyeztethető-e az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésével a belga jövedelemadóról szóló törvénykönyv 15. fejezete abban a részében, amelyben az nem kizárólag azt a kötelezettséget írja elő az anyavállalatok számára, hogy a részesedésre vonatkozó ügyviteli költség átalányösszegben történő levonhatatlanságának jogcímén a kapott osztalék 5%-a után állapítsák meg a társasági adót, hanem azt a kötelezettséget is, hogy ezen osztalék után az anyavállalat tagjai részére történő újrafelosztáskor 5,15%-os Fairness Taxet is állapítsanak meg abban az esetben, ha ezen osztalék olyan nyereségből tevődik össze, amely nem szerepelt az anyavállalat adóalapjában. Az EUB e kérdésre adott válaszában megállapította, hogy „az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját az ugyanezen cikk (3) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti adójogi szabályozás ellentétes e rendelkezéssel, amennyiben olyan helyzetben, amelyben valamely anyavállalat által a leányvállalatától kapott jövedelem ezen anyavállalat részéről csak azon évet követően kerül kifizetésre, amelyben azt kapta, e szabályozás azzal a következménnyel jár, hogy e nyereségekre az említett rendelkezésben előírt 5%-os korlátot meghaladó mértékű adót vetnek ki.”

[A Bíróság előző pontban hivatkozott ítéletei kivonatainak megisméltése].

A Bíróság által alkalmazott megközelítés tehát az, hogy az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikke megtiltja az uniós tagállamok számára, hogy az anyavállalatok esetében nemcsak a beszedésükkor, hanem az anyavállalat tagjai részére történő későbbi felosztáskor is bármilyen formában 5%-ot meghaladó mértékben adóztassák meg a leányvállalataik által az anyavállalatok tagjai részére juttatott osztalékokat.

A fentiekre tekintettel a d.lgs. n. 446 6. cikke – abban a részében, amelyben az Olaszországban illetőséggel rendelkező, az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv értelmében anyavállalatoknak minősülő bankok és más pénzügyi

közvetítők számára azt a kötelezettséget írja elő, hogy IRAP-ot állapítsanak meg az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező, és ezen irányelv alkalmazásában leányvállalatnak minősülő társaságoktól kapott osztalék 50%-a után – az EUB által a 2017. május 17-i C-365/16. sz. ítéletben és a 2017. május 17-i C-68/15. sz. ítéletben követett értelmezés szerint összeegyeztethetetlennek bizonyulhat azzal tilalommal, hogy az egyik tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalatok által a más tagállamokban illetőséggel rendelkező leányvállalatoktól kapott nyereséget az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv 4. cikkében meghatározott összeg 5%-át meghaladóan adóztassák meg. Az ilyen kötelezettség bevezetése ugyanis „azzal a következménnyel jár, hogy a nyereségekre az említett rendelkezésben előírt 5%-os korlátot meghaladó mértékű adót vetnek ki.”

Az előterjesztett kérdés megválaszolása a jelen ügy elbírálása szempontjából nyilvánvalóan releváns és döntő jelentőségű, mivel ha megállapítást nyer, hogy a 2011. november 30-i 2011/96/EU tanácsi irányelv fent hivatkozott rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen az 1997. december 15-i 446. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 6. cikkének 1. bekezdése abban a részében, amelyben az lehetővé teszi az Olaszországban illetőséggel rendelkező, az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv értelmében anyavállalatoknak minősülő pénzügyi közvetítők esetében az IRAP-nak az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező, az említett irányelv értelmében leányvállalatnak minősülő társaságok által felosztott osztalék 50%-a után történő megállapítását, a jelen ügy tárgyát képező elutasító határozat és a fellebbezéssel megtámadott ítélet jogellenes, a jelen ügyben előterjesztett, visszatérítés iránti kérelem pedig megalapozott, tekintettel arra, hogy a BANCA MEDIOLANUM az Írországból, Luxemburgból és Spanyolországban letelepedett leányvállalataitól kapott osztalék 50%-ának az adóalapba való beszámítása okán kifizetett IRAP-többlet visszatérítését kérte, illetve arra, hogy a Hivatal e kérelmet az említett határozattal elutasította.

A Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (Lombardia tartomány adóügyi fellebbviteli bírósága, Olaszország) végül az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

az Olasz Köztársaságnak a 446/1997. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 6. cikke 1. bekezdésében foglalt azon követelménye, hogy a 2011. november 30-i 2011/96/EU tanácsi irányelv alkalmazásában anyavállalatoknak minősülő, Olaszországban illetőséggel rendelkező pénzügyi közvetítők által beszedett és az Európai Unió más tagállamaiban illetőséggel rendelkező, az említett irányelv értelmében leányvállalatnak minősülő társaságok által juttatott osztalék 50%-a után anélkül állapítsanak meg IRAP-ot, hogy ezen anyavállalatoknak lehetőségük lenne, hogy az IRAP-ból levonják az ilyen nyereségre jutó és a leányvállalatok által megfizetett társasági adórész levonását, összeegyeztethető-e az egyik tagállamban illetőséggel rendelkező anyavállalatok által a többi tagállamban illetőséggel rendelkező leányvállalatoktól kapott

nyereségnek az említett irányelv 4. cikkében rögzített, a vonatkozó összeg 5%-át meghaladó mértékben történő adóztatása tilalmával?

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN:

[omissis] [eljárási formulák]

[omissis] 2023. szeptember 27.

[omissis] [Az ítélkező tanács összetétele]

MUNKADOKUMENTUM